

Germanicus quatuor adolefcens factus, & mox confil tes miradas gessit, p. 48. lib. 6. n. 8.
Gerens se pro prociatage, si talis sit pro quo psumatur, mandatum habuisse creditur, p. 3. lib. 2. n. 12.
Glossa auctoritas probabilis non necessaria, p. 104. lib. 3. n. 8.
Gordianus senior audita morte filij laqueo se suspendit, p. 56. lib. 6. n. 9.
Grgia Leontinus centesimum, & septimum agens annum, interro gatus quapropter veller tam diu in vita manere, respondit, quia nihil habeo, quod senectutem meam accusent, p. 46. lib. 6. n. 13.
Grauatilis non potest, qui vocatus, & honoratus non est, p. 70. lib. 4. n. 12.
Grauatus restituere hereditatem, intelligitur grauatus in portione sibi relicta, p. 76. lib. 4. n. 16. prius restituere statim, deinde substitutus pupillo non tenetur restituere, quod dein de obueniat ex bonis pupilli, p. 74. lib. 4. n. 8. soluere as alienum a testatore relicta, illud etiam soluere obligatus est, quod in diem dicitur, omnino tamen extitutum, p. 63. lib. 6. n. 243. Plura vide in verbo Fideicommissum.
Grauamen re ipsa illatum in reculatione iudicis, sufficit allegare, q. 48. lib. 1. n. 15.
Quarentigia sicut tertio non nominato prodesse nequit, ita nec obesse potest, p. 13. lib. 3. n. 9.

H

Habitans in domo Cardinalis, psumitur viuere expensis ipsius Cardinalis, p. 71. lib. 6. n. 7.
Habitare, qui tenetur, non sufficit si semel, vel bis habitet, sed frequentia, & perseverantia requiritur, p. 76. lib. 6. n. 39.
habitatio proprie solum est ipse usus, non autem proprietas, p. 62. lib. 4. n. 32. & domicilium quid differant, p. 42. lib. 6. n. 2.
habitatione legata censetur legasse testator, vt liber legatarius ibi esse, & habitare possit, & sic ire, & redire, p. 157. lib. 4. n. 20. Et censetur relicta habitatio pro se, & eius familia, ibid. n. 11. Continentur etiam habitations nomine supellectilia, scamna, ca thedrae, mensae, & huiusmodi, ibid. n. 23.
habitus indicat qualis quisque sit, p. 76. lib. 6. n. 10. solus non facit quem Monachum, p. 84. lib. 6. n. 9.
habitu clericalem deferens si obiit nullo relicto herede non potest petere fiscus ecclesiae eius bona, ex eo, quod ex habitu praesumi debeat ipsum fuisse clericum, p. 76. lib. 6. n. 4.
habitus qualem demonstrat, talis quis praesumitur, q. 14. lib. 1. n. 79. alij animi, alij corporis, q. 14. lib. 1. n. 24.
habilem non dicitur princeps reddidisse eum, quem in officio iam existentem illud exercere permittit, p. 20. lib. 2. n. 33.
habilitas personae consideratur etiam in iudicijs summarijs, p. 32. lib. 2. n. 1. personae, an praesumatur, inter reum, & actorem, distinguendum est, ibid. n. 3.
habilis, & idoneus ad contrahendum matrimonium, & ad generandum, an & quando quis esse praesumatur, p. 90. lib. 6. per tot. & idoneus a dotalis actus, an & quando praesumatur, p. 91. lib. 6. per tot.
Hercules morbo comitiali affectus fuit, & ab Aristot. appellatur hic morbus herculeus ab ipso Hercule, p. 44. lib. 6. n. 4.

Haeres quis dicitur, quis nomine haeredis comprehendatur, & quorum dominus censetur.

Haeres verbum, prolatum in conditione voluntaria verificatur in bonorum possessore, qui impropre, & ficte est haeres, sed & haeres haeredis, & alij deinceps, & nomen haeres, est nomen collectiui, p. 70. lib. 4. n. 29. appellatio, quando veniunt extranei, quando non vbi haeredes dispositi sunt vocati, p. 130. lib. 4. n. 2. & seq.
haeredis nomen non comprehendit extraneos, quando testator reliquit Caio, & eius haeredibus, rem quidem sui natura transitoriam ad extraneos, sed tamen si tranfret, restitaret aliquid absurdum, & contra praesumptam testatoris voluntatem, p. 130. lib. 4. n. 13. in testamento ascendentis intelligitur de haeredibus sanguinis, hoc est descendentes, p. 76. lib. 4. n. 72. postum in conditione, intelligitur solum de haerede sanguinis, no autem de extraneo, p. 130. lib. 4. n. 24. & seq. si est expressum nomen proprium, praesumitur factum causa demonstrationis, p. 108. lib. 4. n. 23. Et dicta expressio est loco taxatiua, ibid. n. 33.
haeres non dicitur, qui est intra tempus ad deliberandum, p. 101. lib. 4. n. 96. quo ad sui damnatum is dicitur, qui repudiata hereditate respondit se haeredem, p. 101. lib. 4. n. 30. idem dicitur de eo, qui adiuit hereditatem, vt non possit amplius eam

repudiare, ibid. n. 31. Idem de eo, qui per mendacium dicit se haeredem, cum verum non sit, quia habetur pro haerede quo ad sui damnatum, & ad fauorem creditorum, ibid. n. 32. idem est, quod dominus, p. 101. lib. 4. n. 53. & p. 140. eod. lib. n. 20. & testator praesumitur eum facit dominum, p. 140. lib. 4. n. 2. & 26. 63. & 64. cum eadem persona cum testatore reputetur, non est tamen proprie, nec eius bona sunt vere ipsius testatoris, p. 117. lib. 4. n. 1. praesumitur omnium eorum Dominus, quae erant apud defunctum, p. 64. lib. 6. n. 18. quicquid ex hereditate possidet, titulo hereditatis possidere praesumitur, p. 67. lib. 6. n. 6. qui extitit semel, nunquam desinit esse haeres, p. 141. lib. 4. n. 27. factus semel non potest desinere esse haeres, p. 183. lib. 4. n. 30. per fideicommissum grauatus, & expressè prohibitus alienare, si adita hereditate alienauit prius, quam nascatur ex descendentes vocati per testatorem, dubitari contingit, an ij descendentes ab illo alienare, bona alienata reuocare possint, & pro affirmatiua molui Doctores allegantur; Vnus cogitandum relinquit, p. 93. lib. 4. n. 10. Fideicommissio grauatus, & expressè pariter alienare prohibitus, si alienauit, & agnatus iam natus, qui alienata potuit reuocare ex dispositione testatoris non acceptauit fideicommissum, atque ita voluit reuocare, & interim nascatur alter agnatus proximior, is reuocare potest alienata, eod. p. 93. lib. 4. n. 11. Petens bona sibi relicta in testamento dominum testatoris incidenter deducere dicitur, & quomodo, p. 63. lib. 6. n. 18. Reprensens personam cui successit, & propterea facti sui antecessoris contra tenent non potest, ibid. n. 51.
haeredem aliquem facere est ipsum dominum constituere, p. 133. lib. 4. n. 9. quilibet praesumitur habere, ex quo saltem postremo loco habet fscum, p. 130. lib. 4. n. 25.
haeres praesumitur magis dilectus a testatore, quam legatarius, p. 106. lib. 4. n. 29.

Haeres quinam institui possit, & quid sit haeredis institutio, & quomodo praesumatur, & ad qua extendatur, an & quando valeat, vel reuocetur.

Haeres quilibet potest institui, qui non reperitur, expressè prohibitus, p. 116. lib. 6. n. 10. quibusque verbis institui, & substitui hodie potest factioe l. quod indignum, C. de testam. p. 55. lib. 4. n. 6.
haeredes, quibus ex partibus institui, vel substitui praesumatur, p. 118. lib. 4. n. 1.
haeredis institutionem faciens censetur testari voluisse, non autem codicillari, p. 2. lib. 4. n. 21. in testamento dicitur caput, & fundamentum testamenti, p. 172. lib. 4. n. 28. in testamento est fauorabilis, & ideo extendenda de casu ad casum, p. 26. lib. 4. n. 7. Idem substitutio directae, ibid. in testamento causa finalis, quae dicitur, p. 24. lib. 4. n. 5. & per tot. & seq. in institutionem non induci coniecturis, aut praesumptionibus vel substitutio inducitur, p. 26. lib. 4. n. 17. sed verbis expressis, ibid. n. 33. & lib. 1. q. 4. n. 18. institutio, an & quando coniecturis, & praesumptionibus censetur inducta, p. 19. lib. 4. n. 1. institutio in solis coniecturis, & praesumptionibus induci posse, & quomodo, p. 19. lib. 4. n. 6. Distingue, vt ibid. n. 7. 9. & 10. institutio nuda testatoris fieri non potest, p. 19. lib. 4. n. 2. institutio, vt consistat, consistere debet, qui fuit demonstratus, p. 25. lib. 4. n. 6. institutio, an & quando extendatur de persona ad personam, p. 26. lib. 4. n. 19. 23. institutio, an & quando ex praesumpta mente testatoris extendatur de casu ad casum, de persona ad personam, & de tempore ad tempus, p. 26. lib. 4. n. 1. 2. institutio extenditur de persona ad personam ex praesumpta mente testatoris, p. 65. lib. 4. n. 32. institutio non extendi de casu ad casum probatur, p. 26. lib. 4. n. 11. 16. & seq. institutio difficilius reuocatur, quam legata, p. 172. lib. 4. n. 5. Et quare facilius tollatur legatum, p. 173. lib. eod. n. 27. institutio incerta, an, & quando, & quibus coniecturis reddatur certa, vt valeat, p. 25. lib. 4. n. 1. institutio, legatum vel alia dispositio, an & quando ex praesumpta mente testatoris valeat, p. 24. lib. 4. n. 1. institutio non debet vitari, ob errorem in qualitate personae, quando illa qualitas non inducit causam finalem, p. 24. lib. 4. n. 21. institutio in re certa non valet, & si constat testatorem testari voluisse censetur facta institutio in vniuersum, p. 34. lib. 4. n. 15. Plura vide in verbo institutio.
institutus, vel ab intestato vocatus, si consecit inuentarium bonorum haereditatis, praesumitur ipsam hereditatem adiuisse, p. 101. lib. 4. n. 94. qui consecit inuentarium non praesumitur habuisse alia bona, quam in ipso inuentario descripta, & cotarium asserenti incumbit onus probandi, p. 61. lib. 6. n. 6. quando promittit ex contractu soluere id quod tanquam haeres cum beneficio legis, & inuentarij soluere tenebatur, vt ex ipso contra-

Et si immediae conueniatur, non habebit beneficium inuentarij, p. 109. lib. 4. n. 48. institutus etiam in re certa potest propria auctoritate apprehendere possessionem rei sibi relictae, p. 141. lib. 4. n. 13. institutus si erat creditor ipsius testatoris, & petijt creditum suum sibi ab eo solui, qui haeres esse potest a testatore, praesumitur hereditatem repudiasse, p. 102. lib. 4. n. 17. Et hoc nisi protestatus sit id petere animo non repudiandi hereditatem, ibid. n. 18. ex diuersis partibus institutus si aliqua parte habet substitutum, & adit hereditatem ex ea parte, in qua non habet substitutum, alia pars ei accrescit excluso substituto, p. 78. lib. 4. n. 10. adijisse hereditatem vel repudiasse, an, & quando praesumatur, vide supra in verbo Haereditas. si stulle institutus, de cuius statu dubitatur, praesumitur contemplatione eius institutus, qui credebatur eius dominus, p. 22. lib. 4. n. 6.
Haeredes plures instituti in re certa aequaliter praesumuntur instituti, p. 118. lib. 4. n. 5.

Haeres quando possit alienare bona sibi relicta, & quo casu, & an praesumatur scuisse mortem defuncti.

Haeres nunquid bona alienare possit, si testator ei relinquendo fideicommissum ipsum rogauit restituere, & quando post mortem suam superstitit, p. 188. lib. 4. n. 11. & seq. Et si fuit grauatus restituere, quod tempore mortis superstit, potest liberè alienare vsque ad doctrantem, quando inter viuos alienat, secus in vltima voluntate, ibid. n. 17. Et tenetur omnino in huiusmodi casu restituere quatenus omnium bonorum, quae testator ipse reliquit, quam alienare quoquo modo non potest nisi quantum de causis, ibid. expressis, n. 21. 21. & sequen. vide Fideicommissi onere grauatus, & c. tantum potest distrahere ex bonis hereditarijs, quantum satisfieri possit creditoribus, etiam si sit extraneus haeres institutus a marito post mortem eius vxoris relicta usufructuaria, p. 143. lib. 4. n. 15. Idem quando testator reliquit ipsi usufructuaria plenam, & integrum usufructum, ibid. n. 16. Extende, etiam si ipse haeres ex patrimonio proprio soluit, quia poterit deducere ex bonis testatoris quantum ipse numerauit, ibid. n. 17. quibus ex bonis soluet ex alieno, an ex suis proprijs, vel potius ex hereditarijs, quando testator reliquit alteri usufructum omnium suorum bonorum, p. 143. lib. 4. n. 13. in solutione rei alieni quid seruare debeat in alienandis bonis testatoris, p. 143. lib. 4. n. 19. & seq.
Haeredem scuisse mortem defuncti, si quis velit probare, non sufficit quod probet ipsum fuisse vicinum, sed probare etiam de bet famam fuisse in vicinia, p. 24. lib. 6. n. 15. & p. 51. lib. 2. n. 47. Et Bar. declaratur doctrina in l. is potest, n. 16. vers. si vero non est consanguineus, ff. de acq. haered. ibidem per discursum.

Haeres quando teneatur de euictione erga legatarium, & ad qua de iure teneatur.

Haeres non tenetur de euictione, quando testator legauit quid vniuersale, quod euictum sit, vel rem aut speciem certam, p. 118. lib. 4. n. 2. 5. & sequen. Secus si legauit quid generale, vt patri vnum ex seruis suis, qui si a legatario euinctur, haeres de euictione tenetur, ibid. n. 3. Intellige, vt ibid. n. 4. tenetur de euictione erga legatarium, quando testator sciens rem alienam omnino esse eam legauit, p. 118. lib. 4. n. 10. & in alijs casibus, quos vide ibidem per discursum. tenetur vindicare mortem eius, cui successit, quod si negligit facere praesumitur dolose id facere, & ab eo aufertur hereditas tanquam ab indigno, praesumitur enim paticeps homicidij, p. 3. lib. 5. n. 82. tenetur exhibere librum rationum defuncti in eo casu, in quo defunctus teneatur, cuius iuramento non statit, quod liber ille ad se non peruenit, p. 61. lib. 6. n. 10. Iuris enim praesumptione censetur omnia peruenisse ad haeredem, quae fuerant apud defunctum, ibid. n. 11. in iudicio potest interrogari, vt cum iuramento respondeat, an adiuuit iam hereditatem, vt respondere teneatur, p. 99. lib. 4. n. 16.

Haeres an, & quando praesumatur grauatus a testatore, quid quantum, & ex hereditate restituere teneatur, & quando tenetur ultra vires haereditarias. Et quando dolose alienasse dicatur.

Haeres in dubio censetur grauatus a testatore praestare legata, & defuncto adita hereditate, ipsius haeres, p. 157. lib. 4. n. 43. Si vero non adiuuit, vel adiuuit, & factus est locus substitutioni, substitutus ille praesumitur grauatus praestare legata, ibidem

nu. 44. Et quando plures haeredes sunt instituti, vel substituti, qui nam teneatur ad legata, ibid. n. 45. censetur grauatus, non aut substitutus, si testator ita dixit, Accipis centum dato fundum Caio, p. 131. lib. 4. n. 8. quando grauatur pure vel ad certum diem, substitutus admittitur, etiam si si suscipiat filij, p. 85. lib. 4. n. 57. institutus, & grauatus restituere si decesserit sine liberis, si in extremis laborans ingreditur religionem, praesumitur fraude ingressus, vt substitutum excludat, p. 8. lib. 6. n. 4. nunquid teneatur ad restitutionem bonorum, quae ad se super uenerunt ex persona quidem testatoris, sed alio iure quam hereditario, p. 196. lib. 4. n. 1. 2. 3. fideicommissio grauatus teneatur ad restitutionem etiam mobilium, quae testator reliquit, p. 197. lib. 4. n. 1. ampliat. n. 5. Et quid si consumpta sunt restitutionis tempore sine haereditate, ibid. n. 3. Et an teneatur restituere bona, quae post a se aditam hereditatem quaesuit ex bonis ipsius testatoris, id est, de fructibus ex illis percipis, remiss. ibid. n. 14. Et quid de alijs bonis aliunde ab ipso haerede quaesitis, n. 15. grauatus fideicommissio vniuersali, an, & quando praesumatur rogatus restituere etiam portiones, quae sibi ex alijs substitutionibus obuenerunt, p. 193. lib. 4. n. 2. 3. 4. 5. multaque seq. fideicommissio grauatus non conspicitur in uentarium tenetur legatarijs, & fideicommissarijs etiam ultra vires haereditarias, p. 97. lib. 6. n. 13. Praesumit enim lex ob talem negligentiam, quod ipse occultauerit res haereditarias, ibidem n. 14. ampliat. lib. n. 15. grauatus fideicommissio si rem ipsam totam scienter alienat, contra conscientiam alienasse dicitur, & sic dolose, p. 3. lib. 5. n. 99. Intellige, si per se tuo alienat, secus si donec in humanis erit, ibid. n. 96. fideicommissio grauatus pendente conditione restitutionis fructus suos facit, p. 189. lib. 4. n. 162. rogatus restituere hereditatem vel bona, nunquid etiam praesumatur rogatus restituere ipsa legata, p. 194. lib. 4. n. 1. rogatus restituere cum vellet, quo tempore restituere teneatur, p. 90. lib. 4. n. 1. rogatus restituere quibus coniecturis praesumatur religionem ingressus in fraudem substituti, p. 83. lib. 4. n. 83. & c. q. allegans pauperem testatoris eam probare debet, p. 26. lib. 6. n. 11. 5.

Haeredes plures coniuncti, & verbis qui dicantur, p. 86. lib. 4. n. 1. Et qui dicantur verbis coniuncti, & quo iure vnus succedat alteri perius accrescendi, ibid. n. 2. distincti re, & verbis qui dicantur, & an succedant perius accrescendi, p. 86. lib. 4. n. 3. plures si sint vocati sub nomine collectiui, vna cum tertio in quibus partibus censetur instituti, p. 118. lib. 4. n. 21. extranei qui dicantur, p. 140. lib. 4. n. 2.

Haeres extraneus praesumitur scire confectum fuisse testamentum ex quo hereditatem consecutus est, & quae in eo disposita fuerunt, p. 23. lib. 6. n. 75. Limitatur ibid. n. 76. & seq. extraneus praesumitur ignorare disposita in codicillis, ibid. n. 79. haeredis dicitur etiam testatoris, p. 34. lib. 4. n. 13. Et p. 43. eod. lib. n. 3. Et p. 76. lib. eod. n. 100. legatarij grauati potest sub nomine haeredis, p. 72. lib. 4. n. 17. scriptus in re certa nullo dato cohaerere, detracta rei mentione, totam ipsam hereditatem consequitur, p. 141. lib. 4. n. 3. qui successit grauato onere fideicommissi censetur debitor voluntarius, & legatum ob id a se factum praesumitur factum animo compendandi, p. 110. lib. 4. n. 6. succedens pupillo ab intestato, succedere dicitur ex tacto defuncti iudicio, non autem ex expresso, p. 72. lib. 4. n. 18. suam implens conditionem, sub qua fuit institutus, dicitur adire, p. 101. lib. 4. n. 4. eadem persona cum defuncto, p. 47. lib. 3. n. 2. in testamento minus solemnium in foro conscientie non tenetur restituere hereditatem venientibus ab intestato, quest. 80. li. 1. n. 4. & 33. scienter totam hereditatem absque quartae detractioe restituendo, praesumitur eam fideicommissario donare, p. 31. lib. 3. n. 3. pro speciali legato de euictione non tenetur, p. 18. lib. 3. n. 4. petens cautionem ab vxore relicta usufructuaria, non dicitur contrauenire promissioni factae de non molestando, p. 38. lib. 3. n. 5. iustus a testatore restituere domum, si non patitur deferri cementa, & alia necessaria, praesumitur voluntati eius in futurum parere nolle, q. 23. li. 1. n. 11. transgignens super testamento, an praesumatur scire in eo contenta, p. 66. li. 3. n. 27. succedens debitori, excludatur ob ignorantiam conditionis personae, cum qua contractum sit, p. 88. lib. 3. n. 18.

Haereditas de persona si contingat dubitatio, probatio aperitissima facienda est, q. 45. lib. 1. n. 18.

Haeredem habere honor est non modicus, p. 48. lib. 3. n. 3. in testamento minus solemnium scriptum, tutum esse in foro conscientiae, si hereditatem possideat, & retineat, falsum esse conuincitur, quest. 80. lib. 1. n. 33. in instrumento contractus asserens, contractum tanquam talis iniisse praesumitur, p. 49. lib. 3. n. 19.

Fideicommissio grauatam, posse sua negligentia nocere fideicommissario dum scripsit Pomponij, sane intelligere modo conuenit, ut ibi late & eleganter ab autore pensatis Pomponij verbis & allatis ostenditur. Pref. 63. lib. 6. num. 279.

Heredes mariti, qui dotem a socio recepisse confessus erat, spe futuri numerationis in instrumento, vel alia promissione facta, utrum liberentur, cedendo actiones, vel soluere teneantur reuera dotem ipsam, pref. 12. lib. 3. num. 89. 90. & seq.

Hereditum suorum nomine pacifici, & stipulari quis presumitur, pref. 47. lib. 3. num. 1.

Hereditas quid sit, & quid comprehendat, & quando presumitur adita, & quibus verbis.

Hereditatis nomine non veniunt prelagata, nec nomine vniuersali bonorum, pref. 124. lib. 4. num. 38.

Hereditas est successio in vniuersum ius defuncti, pref. 78. lib. 4. num. 21. comprehendit equaliter iura tam passiva, quam actiua, & quid differat aditio a repudiatione, pref. 99. lib. 4. num. 13. quibus verbis adita presumatur, pref. 100. lib. 4. per tot iacens tamquam corpus quoddam imaginarium, comparere, & de suo iure docere non potest in futuri heredis preiudicium. Et huiusmodi iacentem hereditatem nonnulli dixerunt esse personam quamdam fictam, que sub statuti dispositione non continetur. Et contra huiusmodi iacentem hereditatem nulla currit Doctorum sententia per scriptio, pref. 64. lib. 6. num. 233. & 234.

Hereditatem adire is dicitur, qui verbis declarat se heredem esse, pro herede vero is se gerit, qui factis se heredem declarauit, pref. 99. lib. 4. num. 25. presumitur, quis potius adiuuise, quam occupasse, pref. 2. lib. 5. nu. 16. presumitur adiuuise, quando is conuocatis amicis, & testibus dixit, Volo adire hereditatem, pref. 10. lib. 4. nu. 15. dicitur is adiuuise, qui in societatis communione perseverauit, pref. 101. lib. 4. num. 23. item alijs casibus, ibid. num. 24. & seq. non dicitur adiuuise quis ex actu pio, & religioso, ut si sepeluit mortuum, pref. 101. lib. 4. num. 70. Et quid si quis percepit fructus ex bonis hereditarijs, ibid. nu. 71. & seq. presumitur adiuuise institutus, si accepit a statu libero pecuniam caussa implendi conditionem, sicque manumittendi seruum illum, pref. 141. lib. 4. num. 14. item alijs casibus, ibid. 15. 16. 17.

Hereditas quando, & quibus coniecturis presumatur adita, pref. 99. lib. 4. num. 1. an presumatur adita ex facto dubio, ut quia potuit quis facere, ut heres, & non heres, pref. 101. lib. 4. num. 27. 34. an presumatur adita ex facto negativo, pref. 101. lib. 4. num. 87. an presumatur adita, quando quis accepta pecunia inuit patrem cum occisibus defuncti, de cuius hereditate agitur, pref. 101. lib. 4. num. 74. an presumatur adita quando quis dedit aliquas elemosinas pro ipso defuncto ex eiusdem defuncti bonis, pref. 101. lib. 4. num. 76. & seq. an presumatur adita, quando mihi instituto aliquis sic dixit, Gratulor tibi, quod talis hereditas tibi obuenerit, & ego responderim. Bene placet mihi, pref. 100. lib. 4. num. 21. nunquid presumatur adita, quando heres vltus est his verbis, Hereditas mihi displicet, pref. 100. lib. 4. num. 21. Et quid si vltus est verbis enunciauis, ibid. num. 22. 23. 24. 25. & seq. presumitur adita ab eo, qui exegit debitores hereditarios, pref. 101. lib. 4. num. 18. Idem quando institutus diuisit bona hereditaria cum cohærede, ibid. num. 19. Idem quando heres scriptus in testamento compromisit cum legatarijs, ibid. num. 20. ex facto principali presumatur adita, quando ipsum factum est certum inducens actionem, pref. 101. lib. 4. num. 12. presumitur adita, quando quis post praestitutum tempus ad deliberandum respondit, Volo adire, pref. 100. lib. 4. num. 12. Idem quando institutus fuit interrogatus, an velit esse heres, respondit, Volo adire, ibid. nu. 13. presumitur adita, quando institutus, & vocatus vltus est verbis dispositiuis, certis, & determinatis, pref. 100. lib. 4. num. 5. quod ampliat, ibi. num. 6. 7. 8. 9. non presumitur adita ab eo, qui petit reddi rationem administrationis, pref. 101. lib. 4. num. 81. Idem quando quis suscepit litem cum creditoribus hereditarijs, num. 82. Idem quando quis curauit seruos hereditarios torqueri, ibid. num. 83. non presumitur adita ex facto preparatorio necessario, ad hereditatis aditionem, pref. 101. lib. 4. num. 3. & 4. non potest aditio ex testamento incerto, pref. 100. lib. 4. num. 33.

Hereditatis aditio est quid facti, & ob id non presumitur, etiam si hereditas sit opulenta, pref. 99. lib. 4. num. 3. aditio inferitur solum ex actu certo, qui fieri non potest citra ius, & nomen heredis, non autem ex actu dubio, pref. 100. lib. 4. n. 18. aditio, & repudiatio a pati procedunt, pref. 101. lib. 4. num. 61. aditio, an & quando inducatur ex facto principali, non autem preparatorio, pref. 101. lib. 4. num. 9. 10. aditio an presumatur, quando quis potest facere actum ut dominus, non autem ut heres, pref. 101. lib. 4. num. 38. inferitur ex eo actu, qui fieri non potest citra ius, & no-

men heredis, ibid. num. 4. aditio an presumatur ex facto preparatorio non necessario ad ipsam aditionem, pref. 101. lib. 4. num. 7. Et quid si factum est preparatorium non ad ipsam hereditatis aditionem, sed ad ipsius hereditatis penionem, ibid. num. 8. aditio, an & quando ex gestis, & factis presumatur, presumpt. 101. lib. 4. num. 1. & per tot. aditio potest presumi, & verbis, & factis, & quomodo, pref. 99. lib. 4. nu. 6. 7. solus enim animus separatus a verbis, & factis non sufficit, ut possit dici adita hereditas, ibid. num. 15. & seq. aditio non presumitur, nec solo animo fieri potest, pref. 99. lib. 4. num. 2. aditio non fit principaliter ad obligandum ademptum, sed acquirendum sibi, pref. 99. lib. 4. nu. 10. aditio non recipit conditionem, cum sit actus legitimus, & animum certum requirit, pref. 100. lib. 4. num. 26. aditio nullo facto vel dicto declarata, est solus quidam actus in mente retentus, pref. 99. lib. 4. num. 14.

Hereditatem ademptis factis voluntas declaratur, licet scriptura declarauerit animum suum ad eam hereditatis, que ob defectum solemnitatis sit inualida, pref. 100. lib. 4. num. 3.

Hereditate iacente iam facto functi pendente ius in bonis proclamatis, ea comparere non addititur, & de suo iure dicere, pref. 63. lib. 6. num. 232. Et ratio dicitur non sequi.

Hereditatis adita non omnia facta coniecturam faciunt, sed illa tantum, que citra ius, & nomen heredis fieri non possunt, & que necessaria sunt, & verisimilia, pref. 101. lib. 4. num. 2.

Hereditas adita per heredem amittit nomen hereditatis, pref. 188. lib. 4. num. 16.

Hereditas, an & quando dari, aut acceptari debet, quando repudiari possit, aut tolli per superuenientem inimicitiam.

Hereditas dari non potest, nec ex tempore, nec ad tempus, pref. 141. lib. 4. num. 21. & pref. 52. lib. 4. num. 21. non potest pro parte acceptari, & pro parte repudiari, cum de ipsa hereditate agitur, pref. 101. lib. 4. num. 43. Secus quando agitur de acceptanda tantum legitima, que non est quota hereditatis, sed bonorum, ibid.

Hereditatem relinquere idem est, quod & relinquere ipsum ius, quod percipitur ex hereditate, & idem est relinquere vsum fructum, & id quod ex usufructu percipitur, pref. 136. lib. 4. num. 8.

Hereditas an & quando verbis, vel factis repudianda presumatur, pref. 102. lib. 4. num. 1. verbis dicitur repudiari, quando illa sunt apta ad significantiam repudiationem, pref. 102. lib. 4. num. 3. & 4. Et exempla habentur, ibid. num. 4. & 5.

Hereditatem repudiare is dicitur, cui assignatus fuit terminus ad deliberandum, an velit adire, vel non sitis deinde respondit nolite adire, pref. 102. lib. 4. num. 6. Idem quando post illa verba, no lo adire, lapsi essent tres menses, ibid. num. 7. Idem in alijs casibus, ibid. relatis, num. 8. 9. & seq.

Hereditas ab intestato venientibus legis dispositione debetur, pref. 50. lib. 2. num. 35.

Hereditatem non censetur adijisse maritus nomine filiorum, dotem vxoris penes se retinendo, q. 23. lib. 1. num. 4. per filium ius su patris aditam presumptio que est allegari debet, q. 48. lib. 1. n. 14. agnoscens etiam damnosam, legata prestat distinguitur, pref. 10. lib. 3. num. 15. repudians alteri non obligatur, pref. 99. lib. 4. num. 12.

Hereditas non potest tolli per superuenientem inimicitiam, legatum vero sic, pref. 173. lib. 4. nu. 23. non adita non potest transmitti, pref. 76. lib. 4. nu. 98. & legatum in quibus differant, & in quibus æquiparentur, pref. 173. lib. 4. n. 26. legitima dicitur, que defertur ex testamento, vere autem legitima dicitur hereditas, que ab intestato defertur, pref. 62. lib. 4. nu. 31. luctuosa dicitur filij non autem mariti, pref. 37. lib. 4. num. 7. luctuosa filij ratione miserationis ad matrem peruenire debet, pref. 39. lib. 4. num. 28. patris est filio quasi debita, pref. 37. lib. 4. num. 13. patris iuxta commune votum parentum peruenire debet ad filios, pref. 50. lib. 6. num. 23.

Hereses licet specie sint diuersæ, habent tamen connexitate quandam, ut altera ab altera dependere videatur, pref. 32. lib. 5. n. 28. Heresis deprehenditur non solum ex ipsis factis manifeste heresim significantibus, verum etiam ex verbis, ut si quis opiniones hereticorum pertinaciter tuetur, pref. 6. lib. 5. num. 10. crimen solis probatur presumptionibus, q. 58. lib. 1. num. 6.

Heresim vnam qui semel abiurauit si in aliam deinde diuersæ speciei labatur, relapsus dicitur, pref. 32. lib. 5. num. 27.

Heretici qui dicuntur, aut presumantur, & quando dicatur reueri ad gremium ecclesie, & dicatur pertinax hereticus.

Heretici aliqui dicuntur violenta presumptione, aliqui sunt vehementer suspecti, aliqui leuiter suspecti, pref. 6. lib. 5. num. 15. Hære-

Hereticus presunt, potius quis dicatur, pref. 6. lib. 5. nu. 14. an & quando quis presumatur, pref. 6. lib. 5. nu. 1. & per tot. ubi hoc per multos casus ordine deducitur, quos vide ibid. omnino. semel ad hereticum presunt, pref. 6. lib. 5. nu. 14. & pref. 32. lib. 5. nu. 14. pertinax quis presumatur, pref. 7. lib. 5. nu. 1. & per tot. damnatus, & deinde ad ecclesiam gremium restituitur, an & quando presumatur etiam restitutus ad bona, quibus fuerat ob crimen priuatus, pref. 47. lib. 5. n. 1. Statim enim quod in heresim lapsus est, amittit bona etiam ante sententiam declaratoriam, ibid. n. 2. qui aliquando perfitit in heresi, nulla adhuc contra eum facta inquisitione, nullaque lata sententia, si ad fidem reuerfus est, an recuperet bona iam amissa ipso iure, ibi. num. 3. & seq.

Hereticum tam dampnato, qui abiurata heresi restituitur gremio ecclesie, an restituantur bona que apud fideum sunt, ibid. num. 6. & seq. Et an sit in potestate iudicis hunc restitutum que ad bona, ibid. num. 8. & sequi. iam damnato non esse restituenda bona, si reuertitur ad gremium ecclesie, ibid. num. 13. Et hoc ipso iuris rigore inspecto, sed gratia, & misericordia restitui possunt, ibid. num. 15.

Hereticus, qui susceptus est ad gremium ecclesie, nunquid eo ipso censetur restitutus quo ad bona a superiore, ibid. num. 16. Quod ipse superior restitutus debet mentionem facere in sententia de restitutione quo ad bona, & iura, que ob contractam heresim amiserat, ibid. nu. 17. quando recipitur ad gremium, ecclesie, dicitur recipi ex gratia, & misericordia, & sic non recuperat nisi expresse dicatur, ibid. nu. 18. dicitur sponte reueri ad ecclesiam, quando ante conditionem reuertitur, pref. 47. lib. 5. num. 14. iam damnatus si abiurata heresi restituitur gremio ecclesie, nunquid recuperet bona in priuatum translata, pref. 47. lib. 5. num. 19. & seq. Et nunquid etiam censetur restitutus ad eam facultatem locum, & gradum quem obuiniuit, si non extitisset hereticus, ibi. num. 22. Et nunquid index, qui ipsum restituit possit eum restituere ad dictum gradum, ibid. num. 23. de presentibus, presumitur ex præterito hereticus fuisse, q. 23. lib. 1. n. 48. incorrigibilis dicitur is, qui non habet animum se corrigendi, pref. 7. lib. 5. num. 19.

Hereticus receptans dicitur aliquando vehementer suspectus de heresi, & interdum eadem poena plectitur, qua vere hereticus punitur, pref. 6. lib. 5. num. 9.

Hereticus in domo receptans presumitur ignorasse eum esse talem, pref. 23. lib. 6. num. 54.

Hereticorum libros frequenter legens dicitur aliquando vehementer suspectus de heresi, & iudicis arbitrio relinquunt, utis pro personarum, locorum, & temporum qualitate arbitrari debeat, an sit suspectus, pref. 6. lib. 5. num. 18.

Hydromeli non venit appellatone vini, & quid sit, & quomodo conficiatur, pref. 152. lib. 4. num. 13.

Homagij, seruitij, aut fidelitatis, in concessione nulla facta mentione, res feudalis non presumitur, pref. 91. lib. 3. num. 36. Item si nulla inuestitura, solemniter concessa sit, n. 27. aut concessa pro libera, & allodiali facta sit, num. 28. vide supra Feudalis.

Homicida probare debet hominem a se percussum non occidendi animo percussum fuisse, alioqui dolus in eo presumitur, pref. 3. lib. 5. n. 46. & 48. ex dispositione statuti Bonon. non solum non potest succedere occiso, sed nec alicui, ex eius ascendentibus, vel descendentibus, nisi ex testamento postea confecto, & quare, pref. 170. lib. 4. num. 14.

Homicidium presumitur potius casu commissum, & fortuito quam data opera, pref. 2. lib. 5. nu. 29. si fuit commissum ab eo, qui dabat operam reicite, non censetur animo occidendi commissum, pref. 40. lib. 5. nu. 25. qui semel commisit, presumitur etiam eum occidisse, cuius homicida ignoratur, pref. 2. lib. 5. num. 10.

Homicidia noctis tempore commissa a quibus perpetrata presumantur, pref. 36. lib. 5. num. 1. Solent enim huiusmodi scelera, ut plurimum noctis tempore committi, ibid.

Homicidium testimonio duorum, directo, & immediate probari, q. 11. lib. 1. num. 4.

Homicidam filij sui accusans pater, a presumpta calumnia excusatur, pref. 52. lib. 2. num. 6.

Homicidia, & similia delicta, presumuntur a lege, dolo committi, q. 98. lib. 1. num. 8.

Homo qualis presumatur, & quando vivere censetur.

Homines sui natura sunt sanæ mentis, pref. 54. lib. 6. num. 19. Homo nunquid presumatur bonus, vel malus, pref. 1. lib. 5. nu. 1. 2. 3. Hominem sui natura esse bonum D. Thomæ auctoritate comprobatur, & quod naturæ principia sint quæque bona, ibid. nu. 7. Et sui natura esse bonum probatur iure Pontificio, & Cæsareo ibid. num. 15. Nunquam autem presumitur homo optimus ibidem, num. 34.

Homo sicut regulariter bonus presumitur, vitio quoque carere censeatur, pref. 4. lib. 3. num. 1. impellitur ratione ad bonum, sensu autem impellitur ad malum, pref. 1. lib. 5. nu. 14. Sui natura autem est bonus, ibid. num. 15. presumitur memor suæ salutis, & quod Deum timeat, & ecclesiam Dei lædere nolit, pref. 10. lib. 5. num. 1. presumitur salutis æternæ memor, præsertim quando in extremis laborat, pref. 5. lib. 5. num. 1. & 2. memor salutis æternæ presumitur, quando agitur de præiudicio tertij, etiam si in extremis labore, pref. 5. lib. 5. n. 17. Idem quando extat suspicio fraudis in contrarium, ibid. n. 20. quoad animæ salutem, & si debeat omnia mala potius pati, quam malo consentire, in foro tamen exteriori non tenetur allegare se bonum ad sui detrimentum, pref. 1. lib. 5. nu. 28. regulariter presumitur religionis Christianæ obseruator, non autem hereticus, & quando hereticus presumatur, pref. 6. lib. 5. num. 1. & per tot. & seq. presumitur in dies suo labore, & industria effici diuor, & locupletior, pref. 28. lib. 6. nu. 1. in dubio non presumitur baptizatus, pref. 14. lib. 6. num. 8. presumitur hodie scire que antea sciuit, pref. 32. lib. 6. nu. 2. & q. 24. lib. 1. nu. 14. non dicitur sibi natus, sed patriæ, & Reipublicæ membrum appellatur, pref. 13. lib. 5. nu. 5. ut efficiatur studiosus debet seruari se ab his, ad que natura maxime inclinatur, pref. 1. lib. 5. num. 6. omnes a natura liberi nascuntur, pref. 55. lib. 6. num. 15.

Homines sunt ad discedendum faciles, pref. 183. lib. 4. nu. 12. omnes a natura liberi nascuntur, pref. 55. lib. 6. num. 15.

Homo liber, qui deliquit, non presumitur deliquisse voluntate, & consensu patroni, pref. 27. lib. 5. num. 5. liber bona fide possessus presumitur institutus heres cõttemplatione bonæ fidei possessoris, pref. 22. lib. 4. num. 7. homini nullo arctiore vinculo iungitur quam eo, quo parentes liberis, pref. 56. lib. 6. nu. 18. non presumitur velle, nisi id quod dicit, pref. 35. lib. 6. num. 12.

Hominis voluntas consistit in verbis sicut facies in speculari, ibid. num. 16. voluntas ita declaratur factis quemadmodum & verbis, pref. 101. lib. 4. num. 1. voluntas facile coniecturis, & presumptionibus probatur, pref. 40. lib. 5. num. 2.

Hominem sui natura posse generare, & matrimonium contrahe- re, pref. 90. lib. 6. num. 1.

Homo paulo ante vltus, presumitur esse in humanis, q. 14. lib. 1. n. 3. circa ætatis annum 14. Semen ferre incipit, & circa 21. generandi vim habere, q. 14. lib. 1. num. 35. ad centum annos vivere presumitur, & quando illam presumptionem allegare non sit necesse, q. 48. lib. 1. num. 37.

Hominem vivere posse, vel vivere presumi ad 100. annos, pref. 51. lib. 2. nu. 66. centum vsque annos vivere, quomodo intelligendum, pref. 83. lib. 2. nu. 7. asserens vita functum, in iudicio extare, id probare debet, q. 14. lib. 1. nu. 5. honestum in iudicio trahere, ob leuem suspicionem, eumque de fide interrogare, graue, & iniustum videri, pref. 100. lib. 5. num. 5.

Homines quandoque generare, & concipere non valent aliquo tempore, & deinde generandi, & concipiendi facultatem recipiunt tam mares, quam femine, pref. 24. lib. 5. num. 12.

Homo quamdiu viuere presumatur, pref. 49. lib. 6. nu. 1. & an presumatur viuere vsque ad centesimum annum, ibid. nu. 2. & 13. eo, & seq. & nu. 9. 3. & 5. possibile est quod viuat ceterum annos, non tamen id est presumendum, ibi. num. 11. Et quod homines hac nostra ætate vixerint vltra centesimum annum, fabulosum reputatur, ibid. num. 17.

Hominis vita si in iudicio deducitur principaliter, presumitur viuere centum annos, si incidenter secus, sed damnatur hæc distinctio, ibi. nu. 21. Et si hominis vita est fundamentum actionis, debet ab actore probari. Si vero mors est eius fundamentum tunc similiter mortem probare debet ibid. numer. 26. Reijcitur tamen hæc opinio ibi. num. 27.

Homo si tandiu abest, quod ignoratur an viuat, ex quo iure determinatum non est quod presumatur mortuus, erit arbitrarij iudicij an presumatur mortuus, ibid. num. 28. Et conciliantur opinioniones contrariæ vsque ad finem presumptionis, ibid. non presumitur viuere centum annos, pref. 55. lib. 6. num. 12. dum viuat facile ei est peccatum, & sic potest male mereri, & damnari, & e contra etiam mereri potest, pref. 94. lib. 6. num. 10.

Honestum quod est, magis est presumendum, quam quod est inhonestum, pref. 54. lib. 6. num. 22.

Honoribus publicis fungens, presumitur vir bonus, summa integritatis, & ea que agit, summa fide agere, que sit, 15. lib. 1. numero 34.

Horatij trigemini apud Romanos nati, totidemque Curiatij apud Albanos pro obtinendo imperio simul congressi fuisse, & Horatij Ro. Imp. parasse dicuntur, pref. 51. lib. 6. num. 4.

Hospitalitatis locus pius, pref. 115. lib. 4. num. 4. Hospitalitatis cæ præstans quid monasterium aut Abbas illius, non obligare se in futurum voluisse presumuntur, pref. 131. lib. 3. num. 1.